

ХОКУСАИЈЕВА РЕКА ТАМА

Овде се јасно види борба, скелеција ослоњен
Снажно о своје весло не би ли прамац учврстио

Од удара ветра и речних струја. По навици, за
Оријентир бира Фуџи, који влада хоризонтом.

Биће ношен, зна то, постранце, низводно
Својом путањом. Али прамац, зна,

Издржаће за данас. Снег на врху Фуџија
Биће му светионик као што је и одувек.

И мада је река узбуркана, нема таласа
Да угрозе свакодневну борбу тамо и назад.

Човек који поји мазгу на овој
Обали, уверен је. Врх светлуца.

18. ФЕБРУАР 2011.¹

Још седмица је остала, а ипак, већ је ваздух
Задојен загушеношћу, пун давне неминовности.

Бес грађана врло је опипљив
Али уздржан, и расплинуће се, без сумње.

Осрамоћени дворјани клиснуше у шуму,
Али њихова пратња је посвуд, у новој одори

Што је од трговаца набавише. Уходе се лагано крећу
Од фракције у шуми до фракције

¹ Недељу дана пре општих парламентарних избора у Ирској. (Прим. њев.)

У граду. Душници су задовољни што ће грађани
Схватити то тек након крунисања.

Предсказивачи најављују тек незнатне немире.
Господари моји, немате разлога за страх.

ИСУСУ НА КРСТУ

У име свега
што је на земљи свето,
дозволи да те спусте.
Није било
нити ће бити
одговора на тај вапај остављеног
који испусти трећег сата
у небо што се помрачује
и које никакво божанско наклапање
неће више осветлити.
Дозволи да те спусте
па да чујемо
шта ти
и уплакране жене
и војници
имате да кажете, људски,
и
дај да се људски помолимо.

ОНИМА КОЈИ ВЛАДАЈУ

И, да, истина је, унизили смо себе у страхопоштовању
Према вашим кулама од стакла; и, да, подржавали смо вас

Изнова и изнова; и, да, заслепили су наше широм
Отворене очи ваши бисери и сребрњаци

Па смо хранили вукове што прождираху нашу јагњад
Прикривајући своју омамљеност мирисом крви.

Али рецимо сада старинским речима, јасно,
Вама у лице, у затворена врата онима који владају вама,

А најјасније и најгласније нама самима који патимо, који смо криви:
Преварите нас једном, нек вам је на душу.
Преварите нас други пут, нек на душу је нама.

ДВЕ ПЕСМЕ О РАЂАЊУ И ПТИЦАМА

(i) Кос

за Карин, у шрећем месецу шругноће

Оштрице маказа толико се приближише
Да готово пресекох гнездо са три
Плава пегава јајета, изненада и брутално
Изложена, смештена на неколико нових изданака
Живице коју сам секао. И помислих,
Неће се никада вратити, гнездо и јаја
Спарушиће се у једно тужно
Могло је бити. Али за мање од сата
Назре се поново њен смеђи реп уздигнут над гнездом,
Жути кљун и оптужујући поглед који заклиње мене
Да је не издам опет, заклиње ветар
Да не преврне њен свет, заклиње оштрице
Да причекају још мало. И ево лађа је дошла
И отишла, а она и даље седи на јајима,
А ја дан за даном држим дах
Заклињући је на само још коју недељу милости.

(ii) Бурница

за Евира, као добродошлица

Шест месеци скривао сам Коса на сигурном
Док су се црви наде товили. Сада твој новопечни
Отац на седмом небу исправно вели, треба му
Наставак. Али кос ми се чини одвећ обичан,
Баналан, ма колико сладак, да буде сасвим
Прикладан твојој мајушној огромности.
Уместо његових, главом ми лепећу крила
Бурнице, ноћне птице са острва Скелиг.
Током дана њено је мрморење у зидовима и пукотинама
Било топло обећање, никад сасвим испуњено,

Све док птице не прхнуше покрај мене кроз мрак,
А буктиња ми показа где су се сместили,
Тек што су слетеле, лица неописиво танушних
Од силног ветра и времена, док им се у
Немирним очима и сићушним дрхтуравим обрисима
Скривала мудрост океана, звезда.

ДВЕ ПЕСМЕ О СВИРАЊУ ГАЈДИ

за Шона Гарвија

(i) Кос и црв

Гајдаш и његов син
расправљали су о финесама свирања
Коса: како најбоље извући
онај тон који прекретницу доноси
и обуздава мелодију довољно да потече?
Али она би кô струјом ношена исклизнула ван домашаја.

Онда гајдаш свом сину рече:
Тај прелаз ти је као кад кос извлачи
Црва из земље силно се напрежући
Док црв не попусти и земљица га не
Изнедри за косове птиће.
Онда је гајдаш свирао како му онај други рече.

И музика је текла од једног до другог,
Сваки је од ње мелодију правио за се
Кô што се располовљени црв извија у две живе половине.
Онда се затеже поново као
Конопац сидра, лагано се растежући
Између гајдаша и његовог оца.

(ii) Сан о музици

Сан или не, до сад се преобразио
У сећање на нешто стварно:

Гајдаш онамо на литици у предвечерје
По ваздуху свира оно што песмом митских туљана зову,

А његов брат гајдаш на супротном рту
У тами преко залива хвата ноте.

И, био сан или не, сећам се тих нота
Како се окупљају да се отисну на море,

Клизећи по злаћаној површини попут зовоја,
Јаче од сопствених одјека,

Сваким лепетом крила постају гласније и ближе
Док брат не удахну брата у једноме даху.

*(Са енглеској превела **Тијана Сладоје**)*